

FILMOVÉ POLÍČKO

MAREK MIČKE

Příběhy českých filmových lokací

xyz

Filmové políčko

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

Marek Mičke

Filmové políčko – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

MAREK MIČKE

FILMOVÉ POLÍČKO

Příběhy českých filmových lokací

© Marek Mička, 2026

© NAKLADATELSTVÍ XYZ, 2026

ISBN v tištěné verzi 978-80-267-7166-1

ISBN e-knihy 978-80-267-7173-9 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

Úvod

Na světě existuje velké množství knih, které vás provedou známými filmovými místy. Často to bývají takové ty encyklopedie, jež vám zevrubně popíší, jak se na plácek dostat, co všechno se tam natáčelo, jak se ona lokace v čase proměnila, přihodí hezkou fotku a navrch přidají nějakou tu veselou historku z natáčení. To vše samozřejmě najdete i tady. A snad i něco navíc.

Pokud by se však jednalo jen o pouhý výčet s fotografiemi, ztrácelo by se tím to naprosto zásadní. Místa, kde se natáčely památné bijáky a na nichž vznikala ta nejslavnější filmová políčka, v sobě totiž skrývají zvláštní kouzlo, které lze pouhým věcným popisem jen těžko zachytit. Daný prostor je třeba prozkoumat, pocítit jej všemi smysly a nasát jeho atmosféru, jinak se jen těžko lze dopídit onoho podmanivého pocitu „Tady se to stalo“, který můžeme vyřknout nejen při šmejděníčku v Prostřenu v ložnici cizího nebožáka, ale i na místech, kde vznikaly slavné, krásné a silné scény oblíbeného média.

Pro bádání nejen nad bijáky, ale i nad tímto pocitem, otevíráte tuto knihu, která se zkoumáním a představováním filmových míst zabývá.

Anebo jste jedním z těch několika desítek či nižších stovek nebožáků, jimž moje maminka tuto knihu nadšeně a s vervou cpe pod nos, aniž by o to příliš stáli, čímžto vás všechny lítostivě zdravím a zvu k dalšímu čtení.

Pro plné pochopení toho, jak zvolený prostor ovlivňuje náladu snímku či emocionální nádech sekvence, je potřeba se ponořit mnohem hlouběji. Prozkoumat místa, na nichž se točily hollywoodské blockbustery, klenoty české i československé kinematografie či neprávem opomenuté menší snímky. Zamyslet se nad tím, proč se některé pražské uličky objevují na plátnech častěji než jiné, případně proč si zahraniční filmaři vybrali zrovna tuto louku pro svou scénu. Správná volba prostoru, v němž se budou naši hrdinové nacházet, je nedílnou součástí filmařiny, která zásadně ovlivňuje divácký prožitek. Hvězdné války jsou velkolepým dílem, ale rozhodli-li by se George Lucas natáčet v Posázaví, zážitek by byl pravděpodobně mírnější. Ani Coppolův Kmotr by v Kralupech nad Vltavou příliš nevynikl. Přesto tyto tituly i lokace v této knize najdete.

Již několik let se na filmová místa vydávám a fotím si je tak, abych kontext jednotlivých scén rozšířil i o jejich okolí. Mnohdy mě překvapí, jak se vše proměnilo, jindy žasnu nad tím, jak naopak vše zůstalo zcela stejné a genius loci v onom prostoru mocně přetrvává. Své zážitky zaznamenávám i na účtu na sockách s názvem Filmové políčko. Přidat obrázky na sociální síť a napsat k nim krátký popisek však mnohdy nestačí k tomu pregnantně vyjádřit, co jsem na daném místě zažíval a jaký příběh se k místu váže. Proto tato kniha.

Věřím, že vás bude bavit alespoň tak, jak mě bavilo její psaní. S rostoucím překvapením se neustále utvrzuji v tom, že my, Češi, filmová místa milujeme. Jsme ochotni se kvůli nim brodit bahnem, zlézat hory, hulvátsky se cpát na soukromé pozemky (ve vsí počestnosti) či se plazit pod elektrickým ohradníkem, aby nám v tu chvíli vypadl mobil z kapsy, načež jej rozšlápne býk a při úprku před tímto turem šlápeme do jeho kálení. Nezvyklá specifikace těchto zážitků je samozřejmě způsobena tím, že všechny tyto radosti se mi za pět let focení opravdu přihodily. Můžete tedy jásat nad tím, že i tyto zábavné příhody v knize najdete, neboť jsou nedílnou součástí bádání po slavných místech, kde se natáčelo.

Vzhledem k tomu, že Česká republika je země malebná, je tu těchto oblastí požehnaně a navštívit je všechny je náročné. Jistě tak dojde k situaci, kdy v této knize nenarazíte na film, který byste tu rádi měli.

Výprava na místo, kde se točilo, je často nesnadná a ta dráha taky není zadarmo. Doufám ale, že to pro vás nebude překážkou v tom si líbivé obrázky i texty užít. Jinou překážkou by pak mohlo být to, že výčet děl a míst není abecedně řazen a navíc není příliš strukturovaný. Důvod je prostý – byla by to nuda.

Abecední řazení by vás připravilo o překvapení, o radost z objevení toho, jaká místa jsou blízko sebe, případně spolu jinak úzce souvisí. Na cestu za filmy se vydáme spolu, budeme je procházet postupně tak, aby na sebe navazovaly v časovém, tematickém či geografickém kontextu. A začneme na mém vlastním prahu.

Necht' je tedy tato kniha pojednáním o tom, jak může filmová lokace ovlivnit scénu či celý snímek a jaká krásná místa v Česku i lehce za jeho hranicemi najdeme. Díky, že u toho jste se mnou!

Kulový blesk (1978)

Ladislav Smoljak, Zdeněk Podskalský st.

Za filmovými místy se vydávám většinou ze svého domu, jenž se nachází v malebné pražské čtvrti známé funkcionalistickými vilami. Na každém kroku tu najdete hranaté domečky, z jejichž ostrých linií občas vykoukne nějaká architektonická ulítlost, a elegance se tu krásně potkává s hrubostí. Tvůrci Kulového blesku tak tuto oblast zvolili naprosto vhodně, neboť kam jinam umístit dům výstředního inženýra Severína, jehož si zahrál jeden z režisérů snímku Ladislav Smoljak.

Vždyť samotný biják, který znamenal čtvrtou celovečerní spolupráci scenáristů Smoljaka se Svěrákem, je naprosto ideální ukázkou toho, jak mohou filmová místa významně promlouvat do příběhu.

Dvanáct nebohých duší si tu pod vedením advokáta Radosty vyměňuje v rámci jedné akce svá bydliště. A každé z těchto bydlišť je zvoleno výtečně, neb koresponduje s tím, jaká daná postava zrovna je. Vezmeme-li právě Severína, uvidíme kouzelnou figurku, která si ze své krásné vily udělala futuristické sídlo nařachané všelijakými vymoženostmi. V typicky minimalistickém podání Smoljakova herectví navíc absurdita postavy krásně vynikne, a to nejen ve chvíli, kdy mechanizovaná mašinka přiveze slivovičku odkudsi z útrob domova.

Kouzelnou atmosféru ovšem nepocit'ovali majitelé vilky, kteří na místě bydlí dodnes. Filmaři jim totiž způsobovali doma pěknou neplechu. Kvůli této scéně, v níž dorazí pitivo po kolejích, museli bezostyšně překopat celou jednu místnost v domě a z obývacího pokoje si udělali šatnu, což prý nebylo zcela předmětem dohody.

Vzpomeňme také na scénu, v níž před garáží Smoljakovy postavy stojí betonový monolit s polštáři, který brzdí vyjíždějící auto. Zdálo by se, že jde o takovou tu klasickou věc, co stojí na sídlištích, nikdo ji neumí pojmenovat a je to něco s vodou, elektřinou nebo plynem. Opak je ale pravdou – šlo o pouhou kulisu a náramný příklad toho, jak si štáb dovede krásně upravit realitu lokace tak, aby odpovídala jeho představě. Drobnou vadou ovšem je, že tvůrci tento kvádr na místě ponechali. Mnozí rodiče s kočárky tak dodnes musí přecházet na druhý chodník kvůli roztahovačnosti Svěráka se Smoljakem, kteří zde betonový kolos ponechali. A když už mluvíme o roztahování...

Abrahám se Smoljakem a Svěrákem natočil celkově pět filmů.

Dům ing. Severina stojí na adrese Na Babě 13.

Betonový monolit byl jen rekvizitou, na místě ale stojí dodnes.

Dům se skvěle hodí k povaze výstřední postavičky.

Osada Baba je známá funkcionalistickými vilami.

Stěhování se málokdy obejde bez nehody.

Vyšehrad (2022)

Martin Kopp, Jakub Štáfek

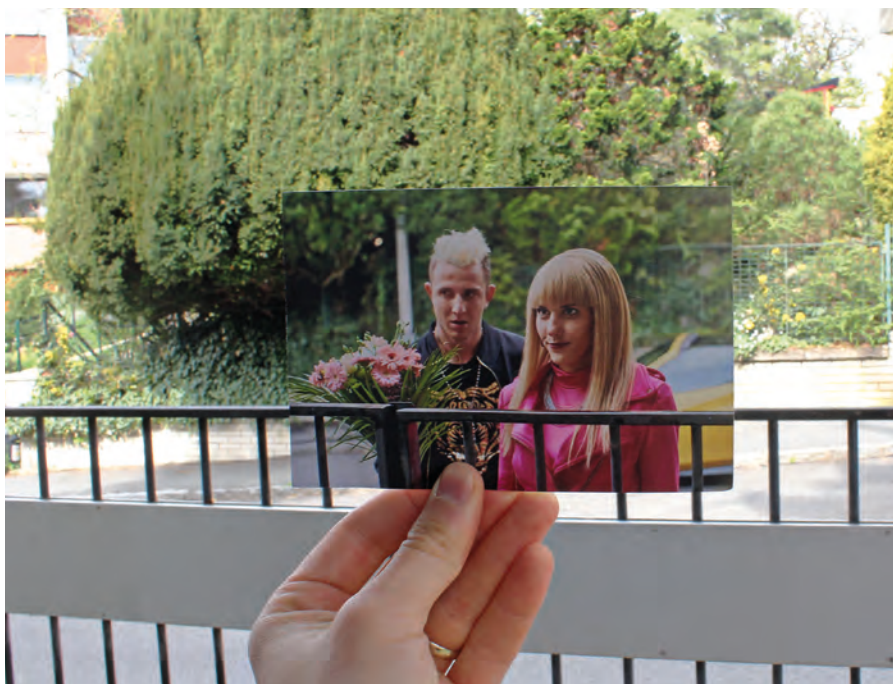
Funkcionalistická osada Baba je častým terčem filmařů. Stačí se tak přesunout jen pár desítek metrů od Kulového blesku, cestou se pokochat výhledem na pražskou Julisku a zastavit se u rohové vily, kde se kříží ulice Na Babě a Nad Pat'ankou. Povšimněme si, že některá místa se ve filmech objevují až podezřele často. Jak jsme zmínili v předcházejících odstavcích, majitelé nemovitostí většinou nevidí rádi, když se jim doma promenáduje mnohahlavý štáb, a sehnat vhodné byty či domy k natáčení je náročné. Pravděpodobně to ovšem není případ zmíněné vily, jež se objevuje nejen v povedené komedii z fotbalového prostředí.

Ve „fylmovém“ Vyšehradu je do budovy situován byt rodičů Laviho snoubenky. Najdeme zde moderní styl, rozlehlou zahradu s vířivkou a celá lokace ve filmu působí luxusním dojmem. Jenže stačí lehce pozměnit nádech díla, posílit atmosféru silně neonovým vizuálem, a hle – stejný prostor najednou naprosto plynule přejde v retro scénu ze seriálu Iveta (2022), v němž Anna Prášilová Fialová skvěle ztvárnila trojnásobnou Zlatou slavicí. Tento dům v seriálu posloužil i jako útočiště před slávou po jejím příchodu do Prahy. Všechny kulisy nicméně zůstávají stejné a místo jinak nebylo třeba příliš upravovat. Jde tak o vytríbenou práci režiséra Michala Samira, kameramana, výpravy, osvětlovačů a všech dalších členů štábu, kteří dokázali totéž místo v Ivetě vykreslit zcela jinak.

Vrat'me se do současnosti. Rohožka před vchodem tohoto domu je totiž opravdu řádně ošoupaná skvělými filmaři, hereckými esy a Tomášem Magnuskem. Ten se tu objevil v roztomilé roli v komedii Shoky & Morthy: Poslední velká akce (2021), již má na svědomí velmi schopný český režisér Andy Fehu. Jakub Štáfek si mohl zábradlí opět osahat a zmíněný Magnusek zde prokázal, že má cit pro komediální timing. Svým odskočením si od režírování série Bastardů diváky mile překvapil. Sám prý ale nevěřil tomu, že mu byla role opravdu nabídnuta, a do poslední chvíle si myslel, že jde o vtip. Fehu to nicméně myslel vážně a duo Štáfek–Kozub Magnuskem vhodně doplnil, čímž dal vzniknout skvěle nacastované komedii. Filmová Praha 6 ale zdaleka není jen osada Baba.

Štáfek si roli Laviho kromě seriálu zahrál i ve třech filmech.

Laviho partnerku si zahrála Šárka Krausová.

Fotbalové scény se točily na hřišti FC Slavoj Vyšehrad.

Štáfek u stejných vrátek, ale v jiném filmu (Shoky & Morthy: Poslední velká akce).

Filmař Tomáš Magnusek u oblíbené vily (Shoky & Morthy: Poslední velká akce).

Vila posloužila i minisérii Iveta, na snímku Anna Prášilová Fialová v hlavní roli.

Šakalí léta (1993)

Jan Hřebejk

Stačí seběhnout pár kroků z kopce, minout osadu sympatických tuláků a ponořit se do maloměstské atmosféry 50. let, v níž se odehrává muzikál Šakalí léta. Debutant Jan Hřebejk, který tímto počinem rozvířil vody porevoluční české kinematografie, umí s lokacemi pracovat velmi dobře. Prakticky všechny jeho nejslavnější filmy se řídí důležitou poučkou – každý aspekt snímku by měl být významotvorný. Prostor, v němž se příběh odehrává, by neměl být výjimkou, naopak by měl vhodně dotvářet to, co chce film říci.

Právě proto se titul s hudbou Ivana Hlase odehrává v pražských Dejvicích a soustředí se kolem hotelu International s rudou hvězdou na špičce, který tvoří impozantní dominantu celé čtvrti. Jeho interiéry pomohly ke vzniku mnoha památných hudebních čísel, v nichž se blýskl charismouš Martin Dejdar. Jeho kostkaté sako se krásně doplňovalo se strohým, přesto zdobným vybavením hotelu. Hřebejkovi se tímto povedl husarský kousek, neboť muzikálový žánr neměl tou dobou na růžích ustláno. Od Starců

na chmelu a Kdyby tisíc klarinetů z roku 1964 už uplynula řada let a jedna Noc na Karlštejně (1973) ještě muzikální jaro nedělá. Vsadit v rámci svého celovečerního debutu na žánr, v němž se juchá, zpívá a tancuje, rozhodně bylo riskantní. Na Českých lvech z toho ale byla soška za nejlepší film a hned několik dalších ocenění, snímek si navíc dodnes drží svou oblibu.

Zasazení děje mezi dejvické činžáky a do jejich vnitrobloků dodává filmu výjimečnou atmosféru, do níž se Hlasovy fláky skvěle hodí. Úspěch Šakalích let navíc dal vzniknout skvělému tvůrčímu tandemu Hřebejk–Jarchovský, který českým divákům posléze nadělil filmy jako Musíme si pomáhat (2000) či Pupendo (2003).

Na focení Šakalích let však vzpomínám velice rád i z jiných důvodů. Často se stává, že člověk během navštěvování filmových míst narazí na velmi milé osůbky, s nimiž by se jinak nepotkal. Když jsem tedy na zdejší dvorku fotil, ze dveří na mě najednou vykoukla rozmilá postarší dáma a následně mi ze záběru odnesla nějakou špinavou nádobku, „aby se mi hezky fotilo“. A abych smyl trapnost situace z toho, že se cizí pobuda potlouká na jejím vnitrobloku a fotí si divné věci, dal jsem se s ní do řeči. Do konverzace následně plynule vstoupil mladší muž,

Hotel International tvoří dominantu Dejvic i Šakalích let.

o pár hlav vyšší, pročez jsem nenápadně začal hledat nejbližší únikovou cestu z cizího pozemku. Báł jsem se ale zbytečně, rozmilost je totiž v této rodině nejspíš dědičná, protože šlo o příbuzné Petra Šabacha, jehož povídková sbírka *Hovno hoří* byla částečnou předlohou pro scénář Pelíšků (1999).

Oba se tak rozpovídali o tom, že právě v tomto dvoře, kde se točila Šakalí léta, se ozýval řev otce Petra Šabacha. Ten byl částečnou inspirací pro cholerickou postavu Jiřího Kodeta z Pelíšků. Sama dáma, jež mi odnesla nádobu, pak prý byla rovněž předobrazem jedné z postav slavného filmu, ovšem nechtěla mi prozradit, o kterou šlo. Na Pelíšky se tedy budeme muset podívat pozorněji.

Hned za rohem od kouzelné dejvické nádražky.

Dejvice si dodnes zachovávají stejnou atmosféru.

Vidíte tu špinavou nádobku? Já taky ne. Milá paní.

Pelíšky (1999)

Jan Hřebejk

Vulici, kde se točila Šakalí léta, se tak zároveň odehrávaly chvíle, jež inspirovaly jeden z našich nejslavnějších porevolučních filmů. Hřebejkův opus však našel své zázemí zcela jinde, a to v pražské čtvrti Košíře. Zdejší ulice Schodová totiž oplývá potřebnou atmosférou, která se pro zkoumání dvou rodin optikou pražského jara a následné okupace zdá ideální. Už úvodní titulky se touto patinou pražských vilových čtvrtí opájí. Za doprovodu melodického hlasu Václava Neckáře se divák postupně noří do zahrady činžáku s opadanou omítkou, který působí dostatečně městsky, přesto však útulně a odlehle.

Jedinečná poetika místa je tvořena hned několika klíčovými aspekty. I v devadesátých letech, kdy se Pelíšky natáčely, působil dům šedesátkovým dojmem. Jeho umístění v kopci pak přidává na zajímavosti a útulnosti místa, gradient v sobě může schovat více významů než rovný horizont. Kouzelné je i to, že se tu od dob natáčení takřka nic nezměnilo. Filmaři hojně využili jak exteriéry, v nichž se chce mladý Michal z nešťastné lásky oběsit, tak interiéry domu. Scény, v nichž na sebe Miroslav Donutil a Jiří Kodet hřmotně řvou, se opravdu natáčely na chodbě této nemovitosti, což rozhodně nebývá zcela obvyklé. Jako byty rodin Šebkových a Krausových však posloužila barandovská studia.

Tuzemská tvorba se dosud nedovedla oprostít od potřeby točit filmy o historických křivdách. Nejživější a zároveň nejfunkčnější byl tento trend právě v devadesátých letech, kdy se umělci s náročnou historickou etapou vypořádávali skrze tvorbu filmů, ať už šlo o Černé barony (1992), Tankový prapor (1991), nebo Kolju (1996). Všechny tyto snímky navíc zaznamenaly mohutný úspěch u diváků. Pelíšky tedy můžeme považovat za jakýsi vrchol etapy, která reflektovala komunistický režim v Československu. Jde však zároveň o velmi osobní dílo, do něhož Jarchovský i Šabach vepsali mnohé ze své subjektivní zkušenosti. Díky tomu film působí živěji a autentičtěji.

Domov mládeže, kde se na zdejší lavičce poprvé objevila květinová alternativa v rodině důstojníka lidové armády, se nachází v dnešní ulici U Malvazinky, stejně tak bydlíště tety Evy nalezneme v Košířích, a to na adrese Musílkova. Atmosféra oblasti tedy zůstala zachována a Košíře téměř neopustíme, až na jednu malou výjimku. Štáb se podíval i do Prokopského údolí, a to konkrétně

Nic se nezměnilo. Mladí před konfliktními rodiči utíkají k návykovým látkám.

Bytovka na adrese Schodová 312/4 zůstala téměř stejná.

kvůli jedné slavné scéně, v níž musí příslušníci zastavit diverzanta s koženou brašnou. Bez zajímavosti není ani to, že nebohého pošťáka, který v jezírku skončil, si zahrál slavný český kaskadér Leoš Stránský, který se objevil například v takových velko filmech jako Titanic (1997) či Troja (2004). Steven Spielberg si jej také osobně vybral do role nacistického snipera, jemuž Barry Pepper ve snímku Zachraňte vojína Ryana (1998) prostřelil oko skrze průzor jeho zbraně. Češi jej však znají zejména jako listonoše, který dostal dvě dávky.

Pelíšky jsou tedy narvané hvězdami. Mezi ty největší však samozřejmě patří herecká smetánka, která se objevila v hlavních rolích. Bole-slav Polívka se jako všestranný umělec skvěle chopil komické role brašuleho Václava. Ta se může při prvním pohledu na scénář zdát jako nadbytečná, při bližším zkoumání je však pro celkové vyznění filmu nezbytná. Pelíšky jsou totiž v jádru poměrně tragickým sním-
kem o nefunkční a destruktivní komunikaci v rodině, což je patrné zejména na Kodetově postavě a jejím vztahu s manželkou i dcerou. Pokud bychom si odmysleli komediální prvky, z Hřebejkova filmu by zbylo náročné historické drama o psychickém teroru. A půjdeme-li ještě hlouběji, nalezneme i načatá témata fatálních dopadů totalit-ních režimů na psychiku člověka. Odlehlost a uzavřenost pražského činžáku by v takovém případě pravděpodobně nepůsobila tak útulně. A potřeba odlehčených prvků i jejich ladné zakomponování do scénáře tvoří nutnou součást vyznění i úspěchu slavného snímku.

Bolek Polívka jako strýc Václav zachraňuje bratra u bytovky na Schodové.

Dvě dávky padly v Prokopském údolí.

Bydliště tety Evy najdeme rovněž v Košířích – Musílkova 68.